

TABORIŠČNIK

NEDELJSKA IZDAJA

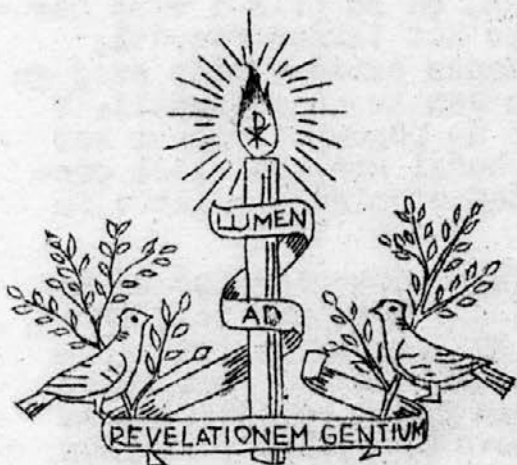
Štev. 33., Leto II.

SPITAL NA DRAVI

Nedelja dne 2. febr. 1947.

NEDELJSKE MISLI

SVEČNICA

Danes je preblašena Devica Marija v templju darovala Dete Jezusa in starček Simeon ga je poln Svetega Duha vzel v svoje naročje in slavil Boga na veke.

Letos sega svečnica že v veliko-nočno dobo, čeprav spada še k božičnemu času. Misli praznika so pravi prehod z božiča v veliko noč: Ravno danes, točno 40 dni po božiču, jo praznujemo, "ko so bili dopoljneno dnevi očiščevanja." Sveta Cerkev kaj rada praznuje svoje praznike v zgodovinskih razdobjih, n.pr. Obrezovanje, Kristusov vnebohod, binkošti, rojstvo sv. Janeza Krstnika. Malo je praznikov, ki bi bili tako bogati po vsebini in simboliki. V prvi vrsti je to Gospodov praznik, še-le na drugem

mestu Marijin. Da smo prazniku popolnoma pravični, ga moramo postaviti v vrsto največjih božičnih praznikov: Božič, Razglašenje Gospodovo in Svečnica so vrhunci zimskega kroga praznikov. Na njih moremo ugotoviti lep napredek (rast), tako v simbolu luči, kot v udeležbi človeštva pri božjem razodetju. Ob božiču sveti "Luč v temo in le malo jih je, ki so jo sprejeli" (Mati Marija, pastirji pri jaslicah); na Razglašenje sije Luč nad Jeruzalemom (sv. Cerkev), "slava Gospodova je vzšla nad Jeruzalemom" in poganski svet drvi iz teme v mesto Luči. Danes, na svečnico, je luč v naših rokah, nosimo jo v procesiji in pri sv. maši. Luč je bistveno zlita z današnjim bogoslužjem. Danes gre tudi sv. Cerkev kot nevesta naproti in jemlje polna hrepenenja učlovečeno Usmiljenje v svoje naročje. Prav to stopnjevanje dela naš praznik tako lep. O božiču je sv. Cerkev še čisto v ozadju, novorojeni Bog - Kralj preveva bogoslužje; na Razglašenje nastopa sv. Cerkev že kot nevesta okrašena z obleko zveličanja, kot nevesta okrašena z dragulji. Na današnji praznik opazimo še viden napredek. Nevesta krasi svojo spalnico in gre svojemu ženinu naproti. Zato poje sv. Cerkev pri obhodu s svečami poročno pesem:

Ozaljšaj svoj hram, Sion,
in sprejmi Kralja Kristusa;
Okleni se Marije, vrat nebeških;
zakaj ona nosi slavnega Kralja
nove luči;

Tu stoji Devica,
ki nosi na rokah Sina, rojenega pred danico;
tega je vzel v naročje Simeon in naročom oznanil,
da je on Gospod življenja in smrti
in Odrešenik sveta.

Prav v tej udeležbi človeštva je glavni pomen našega praznika. Zato ga imenujejo Grki zelo značilno - srečanje. Človeštvo sreča Gospoda v templju (sv. Cerkev). Če je najgloblji smisel božične dobe poroka sv. Cerkve s Kristusom, je ta misel v teh treh praznikih

lepo stopnjevana in do konca speljana. Glavni smisel praznika je torej: Kristus Kralj in ženin vstopa v svoj tempelj (Cerkev), Cerkev pa mu gre kot nevesta veselo nasproti.

OSVOJIMO SI GLAVNE MISLI PRAZNIKA.

1. Danes so se izpolnile prerokbe nekaterih prerokov, ki so prerokovali, da bo jeruzalemski tempelj tako odlikovan, da bo prišel vanj Odrešenik in se bo kot takšen razodel. Jezus stopa danes prvič v hišo svojega Očeta, kot On sam imenuje tempelj. V templju se bo še pogosto pokazal kot Odrešenik in božji Sin. Ta misel pre-

vladuje v praznični maši. O tem govori vstop, stopinska molitev in berilo. Tempelj pa je podoba sv. Cerkve.

2. Danes je bil Kristus v templju predstavljen Očetu in mu darovan. Po postavi je bil vsak prvorojenec Bogu posvečen in so ga morali prinesti v tempelj in odkupiti. Za Gospoda pa ima darovanje globlji pomen. Predstavitelj po Marijinih rokah je takorekoč darovanje njegovega življenja. Če primerjamo Jezusovo odrešeniško življenje z mašno daritvijo, potem je njegovo darovanje v templju darovanje, smrt na križu krvavo povzdigovanje in spremenjenje. Danes leži božje daritveno Jagnje na pateni, se daruje Očetu, čez 33 let bo na križu svojo daritev dovršil. Bilo je darovanje celega odrešenja in daritvena volja vseh vernikov je bila s tem združena.

3. Danes je prinesla Marija svoj očiščevalni dar. Po postavi se je morala vsaka mati po porodu otroka oprostiti levitske nečistosti. O vsakem otroku je namreč veljala psalmova beseda (50): "Glej v pregrehah sem bil rojen in v grehih me je spočela moja mati." Gotovo Marije ta predpis ni vezal, saj je bila najčistejša Devica in njen otrok nedolžno Jagnje božje. Kljub temu je prinesla iz ponižnosti in iz najčistejšega smisla za daritev dar ubogih, par globčkov.

▼ posnemanje in spomin na Marijino očiščevanje imamo mi kristjani lepo, žal vedno bolj pozabljeno navado, da mati, kakor hitro more po rojstvu otroka zapustiti hišo, naredi svoje prvo pot z otrokom v cerkev, da se tam zahvali za srečen porod in daruje svojega ljubljénčka Gospodu; duhovnik pa mater in otroka blagoslovi.

4. Ganljivo lepa je postava starčka Simeona. S svojim hrepenenjem po Odrešeniku, ko je celo svoje dolgo življenje pričakoval Odrešenika. S svojo otroško vero, ko moli v ubogem delavskem otroku Sinu božjega. S svojo gorečo ljubeznijo, srce se mu pomladi, ko drži Deteta Jezusa v svojih starih rokah. Sedaj ničesar več neče na tem svetu, videl je Odrešenika. Pa zapoje prepoln hvaležnosti večerno molitev svojega življenja: "Sedaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika."

To lepo pesem je sv. Cerkev sprejela v svojo večerno zahvalno molitev za dobroto in milosti dneva. Da bi tudi mi v takšnih mislih sklepali vsak dan svojega življenja! Gotovo ni nobenih lepših misli za večerno molitev. In kako lepa bi še le bila ta pesem v ustih umirajočega kristjana kot večerna molitev njegovega življenja.

=====

"LJUDJE SO TOLIKO VREDNI, KOLIKOR SO ZVESTI BOŽJEMU ZAKONU."

(Monsgr. Carton de Wiart)

ŽIVLJENJE BOŽJIH OTROK

Krščanstvo ni navezano na določen narod.

Krščanstvo ni navezano na kak narod, pa naj bo narod še tako slaven in zmagovit. "Pojdite in učite vse narode". Nekdo je zapisal: "V Cerkvi najdemo v resnici mednarodno, ali še boljše povedano, nadnarodno družbo, ki združuje vernike vseh meja in teritorijev v isti veri, v istem srcu in v isti družini."

Krščanstvo ni vezano na kako stranko ali družabni sloj.

Katoličan v neki državi ni član kake stranke ali družabnega sloja. Lahko je v katerikoli stranki, ako seveda stranka ne nasprotuje krščanskim načelom. Nobena kasta, nobena zemeljska tvorba si ne more lastiti Cerkve kot nekaj svojega. Cerkev je za vse.

Katoličan ni človek, ki moli.

Katoličan ni človek, ki moli, čeprav je molitev tesno povezana z njegovim življenjem. Molijo tudi mohamedanci in pogani, seveda na svoj način.

Katoličan ni tisti, ki hodi ob Gospodovih dnevih k maši.

Katoličan ni tisti, ki hodi ob nedeljah in praznikih k službi božji in ki spolnuje velikonočno dolžnost, čeprav brez tega krščanstva ni. To so namreč dolžnosti, ki katoličane vežejo v vesti, ne povedo pa te dolžnosti, kaj je krščanstvo. M. Gay je zapisal: "Duhovi, ki ne poznajo verskih resnic, so vedno mislijo, da je krščanstvo obleka, ki jo oblečeš ob gotovem času in jo zopet odložiš. Katoličan ne prestanto izraža krščanstvo, ker ve, da krščanstvo ne obstoja v določenih vajah, čeprav določene naloge nalaga."

Krščanstvo ni skupek prepovedi.

Krščanstvo mora prevevati celotno življenje katoličana, vse njegove misli, vse njegove besede in vsa njegova dejanja. Večina tega ne ve. Za mnoge vera ni nič drugega kakor skupek prepovedi. Vera jim je le neko breme, ki jim omejuje svobodo in sprostitev. Ne potrudijo se, da bi spoznali kaj je krščanstvo.

Krščanstvo ni skupek obredov.

Za nekatere vera ni drugega kakor nekaj obredov, ki so jim navajeni vršiti poleg drugih opravil. Ti obredi so jim navada brez vsake vsebine. (Nadaljevanje).

DAROVANJE GOSPODOVO

Marija v templju povzdiguje
Zveličarja sveta v rokah,
ponižno Bogu ga daruje
za nas, ki smo pepel in prah.

Potem v naročje Simeonu
nebeško Dete položi,
ki luč človeškemu je rodu
in vsem, ki blodijo v temi.

Najlepši cvet se je razgrnil,
deviškega telesa sad,
ki luč, življenje nam je vrnil,
podaril večno nam pomlad.

Zato se Simeon raduje,
ko Luč sveta v rokah drži.
Naj dih ga smrtni poljubuje,
saj sije Sonce milosti!

Velika luč je zasvetila,
pregnala z zemlje temno noč,
z radostjo duše napolnila:
Zveličar naša je pomoč.

Kot starček Simeon ljubimo
Gospoda, ki je Luč sveta,
pobožno v srcih vsi nosimo,
povsod neskončnega Boga!

DOMEN SOCIJALNEGA KATOLICIZMA

V izogib dvomju in napačnemu pojmovanju so potrebna nekatera pojasnila in podrobnosti, da bomo stvari pravilno razumeli.

Ko pravimo, da ima evangelij socijalno vrednost, še ne trdimo, da vsebuje nek popoln socijalni načrt, v katerem je treba iskati rešitve posameznih gospodarskih ali političnih vprašanj. Kristus se ni spuščal v dajanje svetov za stvarne primere. Četudi bi to storil, bi taki sveti imeli samo začasen pomen, kajti stvarne, vsakdanje zadeve se izpreminjajo s časi in z ljudmi. Gospodarsko-politične pogodbe in programi, ki se prilično porajajo, takoj zastarajo in se spremenijo s prilikami, ki so jih porajale. Kristusov nauk pa ima svojo izvirnost baš v tem, da je neoseben, nadčasoven, neodvisen od okoliščin, svojo izvirnost ima v lahkoti prilagojevanja kakršnikoli razmeram, kakršnikoli družbi in časom. Časi minevajo, ljudje umirajo in zapuščajo svoja mesta drugim; evangelij s svojo neizmerno socijalno veljavo pa vedno ostane.

Kadar torej postavljamo trditve, da ima evangelij socijalno vrednost, hočemo poudariti, da se nabajajo v evangeliju življenska pravila in občeveljavna načela, ki morejo čudovito urejati socijalno življenje in razvozljati vse zamotana vprašanja in naloge, ki jih postavlja človekovo socijalno udejstvovanje.

Najprej je že to duhovno spopolnjevanje poedincev, kar je delo evangelija pri vseh, ki se po njem ravna, že neposredna korist za družbo samo. Vrednost družbe je namreč odvisna predvsem od osebne vrednosti njenih udeležencev. Organizem, čigar udje so bolni, ne more sestavljati zdravega in močnega telesa. Stavba, ki je narejena iz slabega gradiva, prav gotovo ne more biti solidna. Prav tako je z družbo, ki se ne more povzpeti na višjo нравno stopnjo, če v njenih posameznih udih pada нравna raven.

V krščanski dobi je sv. Justin rimskim poganskim cesarjem razkrival socijalno dejavnost krščanske vere, ki s tem, da utrjuje red v človeški duši, doprinaša mogočen delež k utrditvi reda v človeški družbi. Kristjani, tako je pojasnjeval sv. mučenec, niso samo zvesti državljani, ampak so državni tudi zelo koristni pomočniki, ker učijo, da noben človek ne uide božjim očem; ne slavohlepnež, ne zlobnež, ne zarotnik, pa tudi ne kreposten človek in vsi prejmejo kazen ali pa večno plačilo, vsak po zasluženju svojih del.

Te besede sv. Justina so precej podobne znamenitim besedam, ki jih je napisal Montesquieu: "Globoko v srcu vtisnjena krščanska načela bi bila neskončno močnejša sila od lažne časti človeške

sile države in od nlapčevskega strahu pred državno oblastjo." Evangelij pa svojega delovanja ne omejuje samo na duše poedincev, marveč deluje tudi javno in socialno, ko daje zapovedi in oznanja kreposti, ki neposredno zadevajo družbeno življenje. Pridiga na gori ima odličen socialni značaj: priporoča kreposti in daje navodila, ki se nanašajo na medsebojne odnose med ljudmi in na odnose človeka do zemskih dobrin. Kristus veže nauke za poedince z družbenimi v tako prijetni ubranosti, da ena resnica nikdar ne prizadene druge. Hoče spoštovanje in pokorščino oblasti, ampak ohranjene in neokrnjene morajo ostati človekove svoboščine in pravice. Kristus razglasa svetost lastnine, toda veže jo s krščansko ljubeznijo in dajanjem miloščine. Ponižnost je sicer temelj нравnih kreposti, toda ne pozabiti, da je človek podoba božja z vsami svojimi naravnimi pravicami in v stvarstvu je postavljen na prvo mesto. Potrpežljivost mora biti združena z močjo in pokorščina mora biti pametna. Skratka: Kristus potegne mejo ločnico med pravicami in dolžnostmi, da ene ne prikrajšujejo drugi. Postavlja mejnik, ki loči čednost od pregrehe, da zamenjava ene z drugo ni mogoča.

Evangelij priporoča medsebojno ljubezen, češ, kar nočeš, da bi drugi Tebi storili, tega tudi Ti drugim ne stori; priporoča, da se žrtvujemo za dobrobit svojih bratov, da od obilja svojega premoženja dajemo revežem, da nismo sebičneži, ki bi mislili le nase, za potrebe in težave svojega bližnjega pa ne bi imeli smisla. Taki in podobni temeljni nauki imajo brezdvoma izredno vrednost tudi za družbo.

Socialni vpliv evangelija se razodeva tudi v vrnitvi vseh pravic človeški osebnosti in pa v razglasitvi velikih zakonov enakosti in bratstva, v vpostavitvi in ustalitvi novih nazorov o družabnih odnosih med ljudmi, ki so v nasprotju s tozadevnimi poganskimi nazori.

Velika dobrota za družbo je tudi obnova družine, ker evangelij zakonsko zvezo postavlja natrdno osnovo nerazvezljivosti zakona in postavlja ljubezen za središče družinskega življenja.

K blaginji družbe evangelij mnogo doprinaša s svojim naukom o razmerju med državo in državljani. Vladarje opominja, da jim je oblast dana in zaupana zaradi blaginje državljanov, ne pa zaradi njihovih lastnih koristi. Dravljanji so v vesti dolžni državi izkazovati pokorščino, zavcdati pa se tudi morajo, da je treba Bogu bolj in preje ubogati kakor ljudi.

Tudi iz Jezusovih del pogosto izstopajo svetli nauki. Sv. Gregorij Veliki piše: "Naš Odrešenik poučuje zdaj z besedami, zdaj s svojimi deli. Njegova dela so v resnici prave zapovedi, kakaj molče marsikaj naredi; s čemer pokaže, kaj moramo tudi mi storiti."

Kot osnova krščanskega nauka, to pa zlasti v socialnem smislu, niso Jezusova dela in njegovi zgledi nič manj zaželjeni, kot njegovi ustmeni nauki. Na splošno lahko rečemo, da Jezusova dela, gledana po okoliščinah, ki so jih spremljale, predstavljajo skupaj z njegovimi govori snov, iz katere se more zgraditi organičen sestav njegovega socialnega nauka.

Čeprav smo navedli samo nekaj preprostih činjenic, lahko s polno upravičenostjo zaključimo, da evangeljska načela prinašajo veličasten delež k zgradbi pravičnega družabnega in gospodarskega reda.

=====

"JE SLUŽIŠ BOGU IN ZVELIČAŠ SVOJO DUŠO, POTEM LE MALO POME-
NI? ALI SI POSTAL MILJARDER ALI PA SI PADEL V SKRAJNO REVŠČINO, ALI
SI SI PRIDOBIL SLAVNO IME ALI PA SI OSTAL V BREZIMNI MNOŽICI ONIH,
KI JIH NE POZNAJO. TVOJE ŽIVLJENJE JE BILO DOBRO UPORABLJENO."

(Gossens)

ROŽNI VENEC V DRUŽINI

Fatimska Mati božja se je prikazala z rožnim vencem v roki. Zakaj? Fatimska Mati božja je zelo priporočala molitev svetega rožnega venca. Zakaj? Zato, ker ji ta molitev najbolj ugaja. Kako ustrezamo tej Marijini želji?

V New Yorku je pater Patrick Peyton iz družbe sv. Križa naredil posebno zaobljubo: Da si bo vse življenje prizadeval za to, da vpelje molitev sv. rožnega venca po ameriških družinah. Sklenil je, da se mora vsaj v 10 milijonih družin moliti vsak večer sv. rožni venec.

Življenska pot tega duhovnika ni vsakdanja. Kot devetnajstletni fant se je s svojim bratom izselil iz rojstnega mesta Maya (Islandija) v Ameriko! Nekaj let je delal v rudnikih, da se je mogel preživeti. Nato si je nakupil knjig in je leta 1929. začel studirati za duhovnika.

Delo v rudnikih, težavni študij in pomanjkanje so zrahljali njegovo zdravje. Malo preden je bil posvečen za duhovnika, se ga je lotila zavrtna jetika. Zdravniki mu niso dajali mnogo upanja na ozdravljenje. V silni telesni stiski in hrepenenju po božjem oltarju je naredil pred podobo božje Matere obljubo, da bo vse svoje življenje posvetil širjenju družinske molitve sv. rožnega venca. Da bi dosegel čim več uspeha, je uporabil najmočnejše in najmodernejše propagandno sredstvo - radio.

Sedaj molijo enkrat na teden sv. rožni venec na glavni radio-odajni postaji v New Yorku. B. Crosby, slavni filmski zvezdnik je po radiu navduševal družine, naj vsak večer molijo sv. rožni venec. Družina Sullivan de Ionda, ki je izgubila v pretekli vojni na Pacifiku pet sinov, je polna vdanosti v božjo voljo molila po radiu rožni venec za zgled, kako naj druge družine iz te molitve črpajo tolažbo v težkih življenskih preizkušnjah.

Pater Peyton je organiziral tedenske polurne radijske oddaje na glavni postaji v New Yorku, ki imajo namen navdušiti družine za molitev sv. rožnega venca. Pri tem mu pomagajo glavni filmski zvezdniki in zvezde kot Bing Crosby, Irene Dunne, ki gre dnevno k angelski mizi, Maureen O'Sullivan, Maurcen O'Hara in cela vrsta katoliških igralcev in igralk, ki so ponudili patru Peytonu brezplačno pomoč.

Ameriški škofje so podprli delo patra Peytona. Mnogi redovni duhovniki in profesorji so podvzeli pravo narodno akcijo za molitev sv. rožnega venca.

Tisk, radio in mnoge druge brošure, katere pišejo slavni pisatelji, podpirajo p. Peytona, ki trdno upa, da se bo vsakdanja molitev sv. rožnega venca skoraj razširila po vseh ameriških družinah.

Kako pa ti, sin in hčerka naroda, ki se imenuje Marijin narod, izpolnjuješ Njeno tako gorečo željo? Stori vse, da se bo tudi v vaši družini molil vsak večer sv. rožni venec.

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV.

Kdo je pravičen in zato vreden, da stopi pred Gospoda?
(Psalm 14)

Božja beseda vedno znova hvali pravičnega, pa tudi pojasnuje, kdo je pravičen pred Bogom; pravičnemu obljublja plačilo. Psalm 14 v obliki razgovora postavlja vprašanje: "Kdo je vreden, da stopi pred Gospoda?" in odgovor našteva 10 pogojev: prvi je brezma- dežno življenje in vaja v "pravičnosti" to je izpolnjevanje vse volje božje; drugi pogoji so dolžnosti do bližnjega. Ob koncu obljublja plačilo: "ne bo propadel" to je vedno bo srečen.

Gospod, kdo bo sprejet v tvoj šotor,
kdo bo prebival na tvoji sveti gori?
Kdor hodi, (skozi življenje) brez madeža in dela pravico
in misli sam pri sebi, kar je prav
ter ne obrekuje s svojim jezikom;
tak, ki svojemu bližnjemu ne dela huđega
in ne sramoti svojega soseda;
oni, ki se mu krivičnik zdi vreden zaničevanja,
spoštuje pa tiste, ki se Boga boje;
ki ne spreminja, kar je prisegel, čeprav mu je v škodo,
svojega denarja ne posoja na oderuške obresti
in ne sprejema darov za podkupnino zoper nedolžnega.

Kdor tako dela
ne bo propadel nikoli.

MOLK

(Nadaljevanje).

Če še ne ve, kdo je govoril, se smatra, da gotovo tisti, ki vedno čenča. Tako morda za prazen nič izgubi glavo.

Človek, ki govori o pravem času, na pravem kraju; pa rad molči! Uči otroke o pravem času govoriti in molčati! Sraka srake rodi, iz male sračice velika zraste. Česar se Janezek ni naučil, Janez ne bo znal. Tudi niso klepatulje le v krilih, so tudi v hlačah. In časi, ki posebno priporočajo molčečnost, še niso minuli! Da boš znal molčati, kadar je treba, se vežbaj v molčanju; govori, kadar je res treba, drugače raje molči. Kdor je navajen vsako novico skodajtsati, kakor kokoš jajce, kdor prav ničesar ne more niti za dan ohraniti zase, je v teh časih v življenski nevarnosti. Tudi to se opaža, da taki ljudje, ki sami ne znajo molčati, ne morejo pustiti na miru onih, ki znajo in hočejo molčati, zlasti če jih veže službena dolžnost. Zamerijo jim molčečnost, pulijo in vlečejo iz njih tajnosti, zabavljajo in natolcujejo. Kakor trmasti otroci, ki se derejo, brcajo in tolčejo, če jim mati ne da, kar hočejo. Primerna vaja za molčečnost in zoper radovednost bi bila, pisma, ki ga dube, par dni ne odpreti, par dni v tednu pustiti lov na novice, kakšen dan nikogar ogovoriti brez resnične potrebe, časopis za nekaj časa odložiti, zlasti za časa duhovnih vaj ali misijona res popolnoma mol-

molčati, vsako redovednost potlačiti kakor nevaren ogenj. Za človeka, ki se ne zna, če tudi le v eni stvari, n.pr. redovednosti ali klepetavosti, nič premagati, je lahko tista stvar kedaj v veliko škodo naravnost v pogubo.

Molk pa je v gotovih okoliščinah lahko tudi neumesten, škodljiv, grešen, molčanje mora biti tudi napaka, razvada. Če kdo molči, ko zahteva olika, dolžnost, vera, da govori, to ni prav. Kakšen človek se čuti užaljenega, pa nič ne reče, se ne prepira, ne kolne, ampak obmolkne. Pa ne za nekaj ur, ali dni (to bi smel, da pokaže opravičeno nevoljo in s tem pokara brez besedi žaljivca), ampak za cele mesece ali celo leta. Drugim je to hudo, raje bi se kragali, zmerjali prepirali, pretepali, kakor molčali. Odtujijo se med seboj, morda zasovražijo. In ko mutec iz trme spregovori, postanejo oni mutasti. Olika zahteva, da dostojno ogovorjen, vprašan, pozdravljen človek odgovori, odzdravi, če tudi le na kratko. "Vaše govorjenje bodi da, da, ne, ne." Pa se dostikrat vidi, kako si najbližji ljudje hrbte obročajo, si ne odzdravljajo, ko bi se imeli srečati, nalašč proč gledajo ali drugam zavijejo in si očitno kažejo prezir, jezo, zamero, odtujenost, le krščanske ljubezni ne, ki je vseh dolžnost. So slučajji, ko cela soseska, fara šušlja o nečem, le tistemu, ki ga šušljanje zadeva in bi ga morda znanje obvarovalo škode, nihče nič ne črhne. Pri ženitvah n.pr. se zgodi, da več ljudi ve stvari, zaradi katerih bo ta zakon gotovo nesrečen. Zaročencu, zaročenki pa nobeden ne pove, da bi ju obvaroval nesreče, ki se po poroki sploh odvrniti ali popraviti ne bo dala več. Moran pa priznati, da je vzrok taki neusmiljenosti, taki krivični, škodljivi molčečnosti v običajni nehvaležnosti opozorjenih. Namesto da bi bili hvaležni za koristno opozorilo (da jim naprimer posli krađejo, se otroci kvarijo, da je ženin skriven igravec in pijanec, da vzdržuje nevesta nedovoljene skrivne zveze in podobno), se čutijo užaljene; ne verjamejo, zamerijo, morda še škodo store svarilcu, ki je imel najboljši namen obvarovati jih škode. Ker se to večkrat zgodi, tudi najbolj pošten človek, ki bi mogel in prav za prav po vesti in krščanski dolžnosti moral govoriti, raje molči, da ne bi imel le sam škode, oni pa nobene koristi ne, po svoji nespameti. Tako ena napaka povzroča drugo, škoda škodo, en greh drugega. Eden posodi, drugi desetkrat vrne, namreč greh: žalitev, ki mu preti krivična škoda. Če take zadeve razmišljamo, šele spoznamo, kako revni, žalostni in bolni kristjani smo! Kako mora biti Bogu, ki vse ve in v srce vidi, zopern naš napuh, naša domišljavost, naša farizejska nrvnost, naša samodopadljiva in sebična pravičnost. Zlasti, kadar se čutimo krivično preganjane, čez mero tepene, kakor da bi nam sam Bog dalal krivico. Molčimo torej, ne kadar se nam zdi, ampak takrat, ko Bog to hoče in želi, kadar je nam in drugim v korist, govorimo, kadar je Bogu prav. Če ne veš, kaj bi bilo v nekem slučaju prav, raje molči in ljubi molk. Večkrat se opaža tudi, da molče tisti, ki so poklicani in dolžni govoriti. Starši, ki bi morali poučiti, posvariti, kaznovati svoje otroke, gospodarji posle, predstojniki podložne, mojstri učence itd. Taki predstojniki, vodniki, učeni, so velika nesreča za tiste, ki so njim izročeni v vzgojo, v varstvo in pouk. Ko je čas učiti, vzgajati, hudega obvarovati, poštenega življenja navaditi mlade ljudi, tega ne store, pozneje je prepozno. Pa zakaj ne store svoje dolžnosti? Morda ne iz lenobe, površnosti, zanokrnosti, Dostikrat iz strahu, ker se vsi opomini bob v steno in povzročajo le zamero, jezo, sovražnosti in škodo. Enčas poskušajo, s časom obupajo, obnemorejo in vse opuste, naj gre kamor hoče, (to je glavno načelo liberalizma, ki je hodilo v prvem kolenu socializem, v drugem komunizem, konec pa bo anarhizem). Tudi v tem lahko spoznamo, kako napake enega povzročajo napake drugih, škodo pa vsi skupaj trpe. Ali ni opravičena trditev, da mora imeti družba, (narod, država)

pravico, da preprečuje take škode z nadziranjem in kaznovanjem tistih, ki z zanemarjenjem svojih dolžnosti povzročajo celi družbi škodo? Kaj naj rečemo o starih, ki dajejo svojim porednim otrokom potuho zoper učitelje, duhovnike, oblasti? Vspričo velikih, nešteti napak pri vzgoji ponavljanih skozi več stoletij, se ne moremo čuditi, če končno stoji svet na glavi.

Kjer in kadar govori Bog, naj molče nevedni ljudje, poslušajo in ubogajo, če jim ni prav, naj potrpe, ker ne razumejo vsega in naj poslušajo Jezusovo Cerkev, ki je od Boga postavljena, pooblašena in usposobljena, da nas uči, vzgaja, vodi do večne sreče, navadno tudi do časne, ker napake in grehi povzročajo tudi časno škodo in nesrečo, čednosti pa srečo in blagostanje. Današnje izredne razmere, ko je satan za nekaj časa odvezan, da nam daje okušati grenke sadove greha in zmot, ko navidezno uživa plačilo greh in zabloda ter je kaznovana čednost in poštenje, malovernega človeka lahko zmešajo, pohujšajo, so pa le izjema, ki potrjuje pravilo. Saj je svojčas celo Sin božji sam hotel biti obsojen, zavržen, uničen; pa ne, da bi greh in pekel s tem zmagal in zavladal, marveč, da je bil s tem premagan in obsojen. Gorostasne grozovitosti teh časov so očitvidno morale priti, ker bi drugače svet ne spoznal ali vsaj ne priznal svojih zmot, bi imel greh za čednost, laž za resnico, krivico za pravico. Nemški nacizem je učil, da je vojska vir vsega dobrega na svetu, da so Nemci izvoljeni narod, drugi narodi pa gnoj za nemško kulturo. Strašna katastrofa je zadela ta narod, silno drago je moral plačati nauk, ki mu ga je zastonj ponujala Jezusova Cerkev poldrugo tisočletje. Ali jih bo ta udarec streznil? Ali bo šiba, ki nas tepe, izmodrila naš rod? Bolje res bi bilo, če bi narodi prostovoljno sprejeli zveličavne resnice, ki jih je razodel, Bog in

nam jih oznanjuje, po sv. Cerkvi, sprejeli rajč sladki in lahki jarem Kristusa Kralja, kakor da morajo nositi razne jarme ljudi, rodovin, strank, ki jih žulijo do kosti. Bog je govoril zadosti in mило, očetovsko. Zdaj se zdi, da molči in pusti, da vpijejo kamni razdejanih mest, milijoni grobov neusmiljeno pobitih ljudi, strašna grozodejstva brezbožnikov, da se šopiri greh, da vlada laž in krivica. Morda se bodo narodi v senci smrti, ob grenkem sadu greha, v trpljenju, ki ga rode posledice greha, spomnili, kaj so zavrgli, ko so zavrgli Boga, njegov nauk, njegove zapovedi in bodo na kolenih šli zopet k zavrženemu križu. In bo prenehalo strahotno vpitje krvi, vojne-ga groma, kričanje razvalin, krohot pekla in bo zopet spregovoril Oče z milim glasom iz nebes: Jezus je moj ljubljene Sin, njega poslušajte! Kadar govori nebo, naj molči zemlja. In da nam bo Bog lažje govoril, da Ga bomo lažje slišali in razumeli, radi molčimo, ljubimo molk, pustimo druge v miru, da bodo morda tudi oni nas in bomo imeli več prilike za koristno premišljevanje, za duševno zbranost, za duhovno poglobitev. V samoti in tihoti govori Bog, mnogo govorjenje pa raztresa, poplitvuje in je redko brez greha.

= o = o =

= o =

=

=====

"MNOGO KRISTJANOV ŽIVI DVOJNO ŽIVLJENJE: SVETNO ŽIVLJENJE IN VERSKO ŽIVLJENJE. MED OBEMA SE ŠIRI SKORO POPOLNOMA NEPREMOSTLJIV PREPAD TAKO, DA NOBENO IZMED OBEH ŽIVLJENJ NE DELUJE NA DRUGEGA."

(Gossens).

"LJUDJE STE. POKA VI STE PREDVSEM KATOLIČANI. VAS BRAT JE KRISTUS IN BOŽJI OTROCI STE."

(Monsgr. Carton de Wiart).

CERKVENI KOLEDAR.

Februar			
2 Nedelja	1. Predpostna nedelja. Sedemdesetnica. Praznik Marij. očiščev. ali Svečnica, ki se v bogosluž. praznuje jutri.	V svoji stiski sem klical Gospoda in uslišal je moj glas iz svojega svetega templja. (Vstop)	Maša (V) lastna (59 Kk 274) brez Sláve, 2. pr. Brani nas, 3. poljub Tract. Vera, Hval. sv. Troj. Benedic. Domino. Semid. Off. u. i. B. Vesp. d. seq. (Purif.) Comm. praes. et s. Bl.
3 Ponedeljek	Svečnica. Sv. Blaž, šk. muč. (+316) Blagoslov sv. Blaža. Godovi: Oskar	Sedel bo ter topil in čistil srebro; .. očiščeval Levijeve sinove in jih prečistil kakor zlato in srebro in darovali bodo Gospodu daritev pravičnosti. (Berilo)	Maša (B) lastna (516 Kk 510) 2 pr. sv. Blaža, Vera, slavospev božični. Off. u. i. B. comm. s. Blasii. In 2. Vesp. comm. sequ.
4 Torek	Sv. Andrej Korz. škof, spozn. (+1373.) Godovi: Janez Br. Gilbert	Tvoji svetniki, prosimo Gospod, naj nas povsod razveseljujejo, da bomo, ko se spominjamo njihovih zaslug, čutili njih varstvo. (Prošnja nad dar.)	Maša (B) "Sklenil je" (518, 24) pr. lastna. Dupl. Off. u. i. B.
5 Sreda	Sv. Agata, dev. muč. (+250) Godovi: Sv. Ingenuin in Albuin	Kar je nespametnega na svetu, si je Bog izvolil, da bi osrametil modre (Berilo)	Maša (B) lastna (519) Dupl. Off. u. i. B.
6 Četrtek	Sv. Tit, škof in spozn. (konec 1. stol.) Spomin sv. Doroteje, dev. in muč.	Ozrl se je nanj v svojih blagoslovih, ohranil mu je svoje usmiljenje in našel je milost pred Gosp. očmi. (Berilo)	Maša (B) lastna (520), 24) 2. pr. Sv. Dorot. Dupl. Off. u. i. B.
7 Petek	Sv. Romuald, sp. (+1027) Godovi: Julijana, Rihard.	Hrepenenje njegovega srca si utešil, Gospod in prošnje njegovih ustnic nisi zavrnil. (Darov. spev.)	Maša (P) "Usta pravičnega" (528, 36) Dupl. Off. u. i. B.
8 Sobota	Sv. Janez iz Mathe, spozn. (+1213) v gor. škof. in spozn. (+139)	Mogel je grešiti, pa ni grešil, storiti hudo, pa ni storil, zato so mu zagotavljeni zakladi pri Gospodu. (Berilo)	Maša (B) "Usta pravičnega" (521, 36) lastna pr. Dupl. Off. u. i. B.
9 Nedelja	2. Predp. nedelja, Šestdesetnica. Sv. Ciril Aleks. sv. Apolonija, vtr. škof sv. Nicefor.	Utrdi stopinje na svojih stezah, da mi ne omahnejo koraki. (Darov. spev.)	Maša (V) lastna, (61, Kk 278) 2. pr. k sv. Cirilu, 3. k sv. Apoloniji. Semid. Off. u. i. B.